

Přechod z Intelu na nový 14" MacBook Pro

Recenze ■ Michal Hrabec

Je to přesně rok kdy nám Apple představil nové Macy s procesory M1. Dlouhých 15 let po přechodu na platformu x86 od Intelu došlo k další změně – k návratu k redukované instrukční sadě. Před 15 lety měl ten přechod jasný důvod, i přes jasné výhody procesorů RISC nebyl na trhu nikdo, kdo by dokázal nabídnout řešení dostatečně robustní, rychlé a v masové produkci, které by Applu umožnilo pokračovat na původní platformě. A byl tady ještě jeden důvod – Microsoft.

V Applu si velmi dobře uvědomovali, že bez podpory aplikací Microsoftu nemohou udržet krok. Jenže o oněch 15 let později se situace zcela obrátila. Intel začal prudce ztrácet dech a svou zkonstatělostí a neschopností reagovat na potřeby trhu je najednou divákem ve zcela nové hře. Pokud výkon iPhone v naší kapse převyšuje výkon notebooku, který používáme, musel by být Apple zcela slepý, aby to neviděl. Navíc byl díky iPhone a iPadu najednou o dva kroky napřed. Aplikace pro novou platformu už měl, vývojáři včetně Microsoftu už se na novou platformu vrhli ve velkém, a tak stačilo jen udělat poslední krok. Představit profesionální počítač s procesorem ARM. Toho jsme se loni dočkali, jenže příznivě si, že tak trochu na půl.

KONEČNĚ UPGRADE

Letošní podzimní představení novinek značky Apple už je ale jiná písnička. Konečně tady máme skutečně profesionální stroje, navíc po pěti letech zcela přepracované zvenčí i zevnitř. Přechod na nový Mac jsem plánoval i já. Pět let od pořízení MacBooku Pro s prvním Touch Barem už byl čas zvažovat něco nového. Hlavními oblastmi, kterými se zabýváme, jsou psaní a vedení projektů (tedy vlastně kancelářská práce), vývoj specifických aplikací,

fotografování a občas stříh videa. To vše velmi často na cestách. Rozhodl jsem se tedy pro 14palcový MacBook Pro s čipem M1 Pro, 16 grafickými jádry, 32 GB RAM, 1TB SSD a ve vesmírně šedé barvě.

Bohužel, v první dodávce do ČR dorazily pouze stříbrné varianty a s maximálně 16 GB paměti. Nezbylo mi, než se skřípěním zubů sáhnout po tom, co bylo.

Nervózní čekání na SMS „Přijďte si pro své zboží“ skončilo a já mám konečně v ruce svůj nový pracovní nástroj. Zatím v přepravní krabici z recyklované lepenky. Nebyl by to Apple, aby i tato krabice nebyla řešena důmyslně – už její otevření je součástí celého rituálu před prvním spuštěním nového produktu. Cítím se jako malý kluk pod stromečkem, který nejprve trhá balicí papír, pak otevírá krabici se známým zasyčením: „Wshuooo!“ Předě mnou je ještě v ochranném papíru stříbrný kvádr.

Jeho jednoduchý tvar a matně stříbrnou barvu narušuje pouze leskle černé logo Apple. Zespodu pak reliéfní nápis MacBook Pro a čtyři nožičky. Těch jsem se bál, na fotkách vypadaly obrovsky, v praxi jsou ale vcelku decentní.

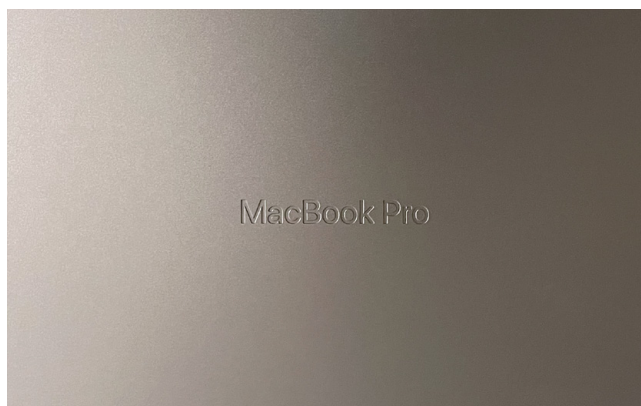
Chvilí se kochám tím dokonale jednoduchým tvarem a otevírám víko. Teď nastává ten wow efekt: „Ten je ale velký!“ To je moje první myšlenka, je to fakt 14 palců? Nespletli se a nedali mi 16". Ano je o pouhý palec větší než můj předchozí stroj, ale

prostě při prvním pohledu na display jsem šokovaný, jak je vlastně velký. Jenže velký je bohužel i výřez pro kameru. Chvilí mi trvá, než se s ním smírím. Uklidňuje mě jen to, že pro něj přibily také pixely na výšku, a tak vlastně o nic nepřicházím.

KDE JE TOUCH BAR?

Teprve po pár minutách přecházím pohledem na klávesnici. Černě lakovaný podklad klávesnice vypadá dost dobře, trochu se jen děším, jak bude vypadat po pár dnech používání. Přece jen je na matně černé vidět úplně vše. Co mě však přivádí k slzám je absence Touch Baru. Ano – kde, kdo na něj nadává, já si na něj ale zvykl. Ovládací prvky, hesla, smajlíci, to vše se z něj provádělo bezkonkurenčně rychle. Ano funkční klávesy jsou fajn, ale na novou čtrnáctku by se klidně vešlo oboje. Klidně by mohla být dotyková spodní část displeje, ale zbavit se tak vychvalované vychytávky, to mě opravdu mrzí.

Až po hezké chvilce mazlení a hraní přišlo na řadu vybalení nabíječky – 96 W je slušná síla. K tomu konečně krásný opletený kabel, po kterém jsme volali už hodně dlouho a opět po pěti letech zakončen konektorem MagSafe. Z něj mám poněkud ambivalentní pocit. Dříve jsem ho miloval, zvykl jsem si na USB-C i přes to, že mě někdy vytáčel, ale nový MagSafe mi na jednu stranu dělá radost a na druhou

mě rozčiluje. Když tam je, tak proč nefunguje i jako Thunderbolt? Mít možnost připojit přes MagSafe monitor s USB-C, to by byla teprve pecka. Doma používám monitor k napájení a v zásadě bych tuhle možnost ocenil. Naopak HDMI na druhé straně stroje mě svou velikostí rozčiluje a když už chci připojit projektor nebo monitor, dělám to přece jen spíše přes redukci. Nebo přímo z USB-C.

Když už jsme u nových portů, 3× USB-C je na hraně, ale vystačím si. HDMI bych oželel, k MagSafe jsem se už vyjádřil, ale z čtečky SD jsem nadšený. Při vývoji často vytvářím bootovací karty SD a s touto čtečkou zvládnou 30 GB za cca 2 minuty. To je na naprosté hranici rychlostních možností SD. Je jasné, že tady tu rychlost nic nebrzdí a já šetřím svůj čas a nervy, protože se nemusím bát, že se mi čtečka vytrhne z portu.

Přišel čas vyzkoušet novinku v praxi. Nejprve ze zvědavosti test rychlosti disku. Blackmagic Disk

Speed Test ukázal reálnou rychlost už šifrovaného disku 5 234 MB/s při čtení a 5 142 MB/s při zápisu. Snadno se tak dá věřit maximálním rychlostem nešifrovaného disku 6 GB/s.

Ze suchých čísel pak zbývá ještě Geekbench5, který ukázal jednovláknové skóre 1 758 a vícevláknové 12 297. Úchvatné hodnoty, ale jsou to jen čísla. Spouštím tedy iMovie a v rychlosti skládám 30sekundové video ve Full HD, a v nejvyšší kvalitě ProRes trvá vytvoření výsledného souboru 4 vteřiny. To už o výkonu opravdu něco vypovídá. Stejně jako zcela neznatelné prodlevy při aplikaci filtrů na audio i video.

APLIKACE

Přichází poslední fáze – vývojářské nástroje. Bohužel, s výjimkou Xcode běží zatím všechny pod Rossetou2 (nástrojem emulujícím platformu Intel) a některé podpůrné služby pro testování se

Spouštím iMovie a v rychlosti skládám 30sekundové video ve Full HD, a v nejvyšší kvalitě ProRes trvá vytvoření výsledného souboru 4 vteřiny.

mi zatím na M1 nedaří nainstalovat vůbec. Beru to jako výhodu, protože se už nějakou dobu nutím mít testovací prostředí mimo svůj počítač a tohle mě k tomu donutí.

Už před několika lety jsem přestal používat virtualizovaná Windows. Pro potřeby testování ale spouštím Parallels Desktop a na něm Windows pro procesory ARM. Vše nabíhá překvapivě snadno, a během několika minut mám dostupná Windows 11. Po chvíli hraní Parallels vypínám a doufám, že je zase dlouho potřebovat nebudu.

Po několika dnech intenzivní práce je pro mě nová M1 Pro starou známou a jen občas ještě povzdechnu, že nemám svůj oblíbený Touch Bar. Naopak, rychlost a výdrž na baterii jsou pro mě stále jako objevování nového světa. Pokaždé, když pustím nějakou operaci, která na Intelu zabrala minuty, tady se dočkám výsledku během několika málo vteřin. Není to jen rychlostí procesoru, je to kombinace

sladění všech komponent do opravdu pekelně rychlého celku.

A jak jsem se smířil s kompromisy v podobě menší paměti a jiné barvy? Nakonec jsem za stříbrnou barvu rád. Černé logo a černě podbarvená klávesnice vypadá na stříbrném těle skvěle, jen bohužel matná barva opravdu nechává vyniknout i těm nejdrobnějším mastným flíčkům a já budu muset brzy hledat způsob, jak ji efektivně čistit.

Celkově ale ani po týdnu používání nedošlo ke změně v mém vnímání téhle krásné novinky. Displej je „fakt obrovský“ a je to „fakt rychlá bestie“.

JAK JSEM SHÁNĚL APPLE CARE+

Pořizování nového počítače mě přivedlo k zásadnímu rozhodnutí. Protože mám počítač jako pracovní nástroj, mám ho na firmu a tím pádem jen s roční zárukou. Chci rozšířit záruku na 3 roky. Prodejce mi

Celkově ale ani po týdnu používání nedošlo ke změně v mém vnímání téhle krásné novinky. Displej je „fakt obrovský“ a je to „fakt rychlá bestie“.

nabídl prodloužení záruky za 10 000 Kč a pojištění proti rozbití za dalších 9 000 Kč. Na to jsem jednoznačně nechtěl přistoupit a hledal jiné řešení. Na předchozí počítač jsem měl přímo od prodejce Program Apple Care+, a tak jsem se rozhodl pro jeho rozšířenou verzi. Jenže jsem narazil.

Ačkoli české stránky popisují výhody Apple Care+, jakmile kliknete na tlačítko koupit, narazíte. Tato možnost není z české republiky dostupná. Měla by jít ale koupit v Apple Storech. „Super, udělám si výlet!“ řekl jsem si a hned sdělil ženě: „Miláčku, jedem do Drážďan, máš radost?“ Měla.

V sobotu ráno jsme vyrazili na výlet. Hodina a půl cesty z Prahy není nic, co by se nedalo zvládnout na otočku, a my se rozhodli pro romantický víkend. Sobota nákupy a zařizování, neděle památky a kavárenské povalečství.

V Drážďanech je Apple Store v Altmarkt-Galerii. Posílám tedy ženu na nákupy a sám se ženu do Applu. „Vítá“ mě poněkud nerudný německý prodavač. Vysvětluji mu své potřeby, že chci pořídit Apple Care+ pro svůj MacBook Pro. „Takže chcete koupit nový Mac?“ „Ne už ho mám.“ „Aha, ale to nejde!“ Začíná naše konverzace. Pokračujeme ve stejném duchu dalších 5 minut, kdy se prodavač snažím přesvědčit, že to přece vždy šlo a on mě, že o tom nic neví a že ho s takovými hloupými nápady přece nemám

otravovat. Vzdávám to. 15 minut je až až a já si nehodlám nechat kazit den. Procházím tedy obchod, kupuji pár drobností, stíhám se zamilovat do AirPods Max a odcházím tedy alespoň s novým obalem na iPad, HomePodem a peněženkou Apple MagSafe.

Poněkud neúspěšný den na mé straně vyvažuje žena svými úlovky z módních obchodů. Večer si zpříjemníme hudbou z nového Homepodu a neděle je již dle plánu.

Co s Apple Care+ znovu řeším až v pondělí. Jak tedy na to? Apple Care jde koupit v několika zemích. Zjednodušeně v těch, kde mají Apple Store. Nákup jde provést on-line, potřebujete jen platební kartu ze zvolené země a v této zemi existující adresu. Máte-li to štěstí, že máte kartu americkou, pak je ideální stát Delaware, kde je nulová daň a Apple Care+ tak vyjde na nějakých 6 000 Kč. Já si sehnal kamaráda v Německu, zaslal mu všechny potřebné údaje a – sláva – za necelých 8 000 Kč mám prodlouženou záruku na 3 roky a stejně dlouhé pojištění proti poškození.

Poučení pro příště? Pokud budu chtít na nějaký produkt Apple Care+ nemusím nikam jezdit a zvládnu to z tepla domova. Pokud, ale budu chtít navštívit Apple Store, rozhodně se vydám raději do Vídně, kde je obsluha mnohem příjemnější a ochotnější. Znovu do Drážďan už jen pokud budu chtít udělat ženě radost a ona bude shánět zase nějaké módní novinky.